

U DE MAIG: EL GIR SOCIAL S'HA DE FER AMB ELS SINDICATS I NO AMB EL PARLAMENT

La guerra continua

Pràcticament totes les previsions que s'havien fet al voltant de les celebracions de l'U de Maig es compliren. I precisament per això la commemoració del Dia del Treball d'enguany no modificà l'enfrontament que des de fa temps mantenen les principals centrals sindicals i el govern socialista.

Josep Ma. Sanmartí

Els sindicats parlen de 300.000, i fins i tot de 500.000, assistents als seus actes de Madrid, mentre que la Delegació del Govern diu que no van passar de 30.000. A Barcelona la participació es va calcular entre els 30.000 manifestants segons el govern civil i els 100.000 segons els organitzadors, i a València s'aplegaren entre 5.000 i 30.000 manifestants.

Tant se val aquest zero de diferència a Madrid, punt neuràlgic dels actes. El fet cert és que malgrat els inconvenients (el llarg pont laboral), la UGT i CCOO aconseguiren demostrar que continuen tenint poder de convocatòria i que la ira popular que va sostenir el 14-D es conserva en termes generals, si bé potser amb una lleugera tendència a la baixa. Nicolàs Redondo, secretari general de la UGT, i Antonio Gutiérrez, secretari general de CCOO, van tenir davant seu prou gent per a poder repetir que continuaran plantant cara al govern, encara que sigui d'esquerres,

mentre no hi hagi un veritable gir social. Els discursos dels dos dirigents sindicals repetiren l'argumentació donada en dies anteriors i en un to semblant.

En els discursos dels dos dirigents hi hagué potser un element nou, de moment, amb poca transcendència, que fou l'advertència al Parlament per haver *portejat* les reivindicacions populars i haver rebaixat les possibles solucions. D'aquesta manera, la UGT i CCOO rebutgen rodonament la tesi governamental, segons la qual el Congrés de Diputats, veritable representant de la sobirania popular i no els sindicats, ha pactat una sortida a les reclamacions socials davant del maximalisme i la intransigència de les dues centrals. Per a Nicolàs Redondo, els acords entre el PSOE i la dreta parlamentària no podrà dur mai el «gir social» exigint el 14-D. Aquest ha de ser pactat per força amb els treballadors, és a dir, amb la seva representació sindical, i el Parlament s'ha de limitar a posar-ne els mitjans i a ratificar-lo.

Un pas més en el procés de ruptura

La resta de discursos no aportaren res de nou a la llarga picabaralla sindical, sobretot entre la UGT i el PSOE. Cal assenyalar les resistències de nuclis i de personalitats socialistes a partir peres amb la UGT. Els ministres Matilde Fernández i José Luis Corcuera o l'alcalde Juan Barranco van assistir a la festa de la UGT a Madrid i també es veieren figures socialistes a la manifestació del matí. Tot i això, es pot afirmar que aquest U de Maig consagra la ruptura UGT-PSOE, des del moment que la primera denúncia oficialment i públicament (no en els seus òrgans interns, sinó davant de tota la massa laboral del país) la política socio-econòmica del govern socialista i defensa uns objectius diferents. Només queda un pas per fer i no trigarà: l'eliminació de la doble militància entre el partit i el sindicat.

De fet, el dia U de Maig davant dels aspres discursos sindicals, el PSOE va contestar amb un comunicat propi als diaris, en el qual exposava un missatge diferent. Sense atacar directament els sindicats, el PSOE recordava subtilment que és el partit qui té el mandat popular per mitjà de les urnes i assegurarà que vol fer compatibles «l'eficàcia econòmica, solidaritat i reducció de les desigualtats».

Ugetistes i 'cocos', plegats

La peça clau de l'U de Maig d'enguany va ser sens dubte la unitat guanyada entre la UGT i CCOO després de sis anys d'anar separats i fins i tot enfrontats. Solament a Toledo no hi va haver manera de fer que ugetistes i cocos anessin junts a la manifestació. La prudència dels dos líders a l'hora de referir-se a aquest aspecte indica que tenen la intenció de continuar treballant plegats, cosa que sens dubte revoluciona el panorama sociopolític de l'estat.

En medis polítics i sindicals es va comentar molt també la «salutació fraternal» que la UGT va adreçar dos dies abans al Congrés del PASOC, partit format per dissidents i rebotats del PSOE. Segons alguns analistes, aquest 1 de Maig és el punt de partida real perquè la UGT esdevingui un sindicat de classes i de masses, autònom, i desvinculat dels partits i políticament plural. Per a alguns aquesta és la definició dels sindicats grocs, per als altres això es fugir de l'asfíxia de l'ala més dretana del socialisme espanyol. □